

вамъ съ болка... Нѣма баба Краса; заминалъ си по-диръ нея и мълчеливия дѣдо Христо, нейния добъръ другаръ, а съ тѣхъ като че отминала и тихата сѣнка, подъ която цѣла челядь срѣщаше Коледа нѣкакъ по-радостно, по-задушевно и по-шумно.

Колко радости биваха нѣкога на Бждни вечери!

А сега! Нѣкаква далечна, неуловима тѣга об-лѣхва душата; нѣщо свидно се гнѣзди въ възмж-жали гърди — и не ми се излиза да срѣщна весели коледари, чиито пѣсни приближаватъ къмъ нашата махала.

Пѣсенъта имъ долита като ехо изъ извилия се снѣгъ; игрилата гусла кръстосва по друмища и мегдани; едни отминаватъ — чуватъ се други. На-вѣнъ е животъ. А азъ, седналъ на раклата, слу-шамъ пѣснитѣ и гледамъ прѣзъ прозорчето овош-китѣ прѣплели клони, натежели отъ снѣгъ, взирамъ се въ покоитѣ на спусналата се вечеръ и мисля: само въ невръстни години човѣкъ може да се радва тѣй безгрижно, свѣтло, чисто на праздниците... Праздниците сж за дѣцата!... Чувамъ крѣхкия смѣхъ на дѣцата край огнището — и неволно се откъсва изъ гърди: — Радвайте се мили дѣца!... Радвайте се отъ сърдце, че трѣгнете ли по гурбетъ, изпрѣчатъ ли се грижи прѣдъ васъ — и да искате, не можете се радва вече тѣй; радостъта ще бѣга... Унесенъ въ мисли, азъ не чухъ кога коледари сж дошли прѣдъ бащина порта. И чакъ кога дѣцата изтрополѣха по стѣлбата, чухъ, че коледари пѣятъ въ нашия дворъ:

Стани нине, господине,
Добри сме ти гости дошли,
Добри гости, коледари...